

Sv. Evlalija je zlasti zato posebno sloveča med mučenicami, ker je bila mučena že v nežni dobi, stara šele 12 let, in zato, ker je morala prestati nenavadno veliko hudih muk.

Dasi še tako mlada, je imela vendar toliko poguma, da je šla naravnost k oblastniku Dacijanu, ki je takrat (leta 304.) preganjal kristjane na Španskem, ter mu očitala njegovo nečloveško ravnanje. Oblastnik jo hoče izlepa pridobiti in pregovoriti, da bi darovala malikom; a mlada junakinja se ne dá pregovoriti. Potlej pa jo ukaže pretepati z bičem in grčavimi palicami; na tezavnico jo zapove dejati, žgati jo ob straneh in z železnimi grebeni trgati meso z nje; odstrižejo ji lasi in jo zasramovaje vlačijo po mestu. Evlalija vse voljno trpi in hvali Boga. Slednjič zakurijo okrog nje. Vroči plameni jo obdajajo in segajo že čez glavo. Evlalija odpira usta in vleče plamene vase, ker srčno želi, da bi bila že skoro združena s svojim Zveličarjem v nebesih. Tudi s križem so jo mučili. Zato ima na sliki tudi križ poleg sebe.

Prošnja božjega Deteta.

Neko božično noč je sv. Jeronim molil v Betlehamski votlini, kjer je bil rojen naš Gospod Jezus Kristus. Zamaknjen v sveto molitev je zaslišal sladki glas Jezusov:

„Kaj mi boš dal, Jeronim, za moj rojstni dan?“

„O božje Dete, saj veš, da sem zate zapustil vse, vse: papežev dvor, — vso bliščobo rimskega mesta, radosti bogastva . . . In zdaj ti darujem svoj um, svoje srce, svoje misli, svoje življenje, vse je tvoje; kaj bi ti še mogel dati, saj nimam nič več!“ . . .

„Jeronim, nekaj je še v tebi, kar si pozabil, in to hočem.“

„Toda, božje Dete, ljubezen moje ljubezni, življenje mojega življenja, jeli res še kaj v meni, kar bi ti mogel dati? Ali bi mogel biti dovolj nesrečen, da bi še kaj zase pridržal? Povej mi, o Jezus, kaj pa ti morem še dati?“

Nato nastane molk, in čez nekaj trenutkov zasliši sv. Jeronim glas božjega Deteta:

„Jeronim, daj mi svoje grehe!“

„Moje grehe! Trikrat sveti Bog, kaj pa hočeš z mojimi grehi?“

„Daj mi jih vse, da ti jih vse odpustim.“

In srce svetega starčka se je topilo v solzah sreče in ljubezni.

(Paillettes d'or.)

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Mačkova in Okroglova hiša stojita vstric na samentem — in sicer ob poti, ki pelje v hribe. Pred Okroglovo hišo se dolži vrt, kjer se igrajo in kratkočasijo Okroglova Anica, Jožek in Mačkov Janez.

Pri Okroglovih imajo v hlevu kobilu. No, in to kobilu napaja navadno desetletni Jožek, pomaga mu pa Mačkov Janez. Čisto v navado je že prišlo, da prileti Janez vsak dan po kosilu k Okroglovim. — „Ali si že napojil kobilu, Jožek?“ — je njegovo prvo vprašanje, ko stopi v sobo. In kako je vesel, če mu Jožek odkima, da kobilu še ni napojena. — „Pa jo grem jaz napojit,“ dé tedaj Janez, in še preden izpregovori, je že v hlevu in odvezuje krotko Seko. Ko jo odveže, stopi v žleb, udari po kobilu, da nagne glavo. Tedaj pa Janez skoči nanjo in se je trdno prime za grivo.

„Hi — hi, trap — trap,“ kriči Janez nad Seko, ponosno jahajoč proti napajališču. Do tja je namreč par streljajev. Ko se Seka napije sveže, čiste vode, pa hajdi hitro domov. Parkrat jo udari Janez z roko po vratu in sune z nogo po plečih. Seka pa leti